

никъ се прибра, за да оплаче разпокъсаната ни татковина.

Настъпиха страшни дни на безпътица, на смутове и тревоги. Идеалитъ на нѣколко поколѣния се превърнаха на пепелъ. Въ сърдцата на всички угасна вѣрата за повече слънце и правда. Замлъкна и бодрата пѣсень, която люлъеше отъ сутринъ до късна вечеръ българската земя.

Князь Борисъ Търновски
на 5 години

Въ такива тревожни дни, презъ октомврий 1918 година, князь Борисъ Търновски, едва двадесетъ и четири годишенъ, стъпи на българския престолъ. Царскиятъ жезълъ (скиптьръ), носенъ отъ толкова велики царе, бѣ повѣренъ на тѣй младия синъ на България. Сждбинитъ на народа трѣбваше да поеме единъ честенъ и вдъхновенъ войникъ, който бѣ далъ вече много доказателства за храбростъ и безстрашие по бойнитъ полета.

И народътъ отдѣхна. Неговитъ надежди изгрѣха въ короната на младия царъ.

Свързанъ съ народа си, отрасълъ всрѣдъ него, царъ Борисъ даде въ живота си безброй примѣри, че зачита и цени народния битъ и предания. Той винаги е възторженъ и пръвъ защитникъ на родното, на всичко онова, което е създадено отъ българина. И сега ясно звучатъ думитъ, казани отъ него веднажъ, при поемане на свещения огънь, донесенъ въ София отъ спортната младежъ: „Този символъ на божествения огънь въ сърдцето на българина отъ най-старо време до днесъ,